

## **DREMPEL 10**

### **Die Dag Waarop Alles Gebreek Het**

Niemand weet watter dag dit sal wees nie.

Dit is die eerste waarheid.

Ons kan beplan.

Ons kan voorsien.

Ons kan stelsels, strategieë, beskermings en reserwes bou.

Ons kan onself oortuig dat die ervaring 'n vorm van immuniteit is.

Maar daar kom altyd 'n dag waarop iets breek.

Soms is dit 'n persoon.

Soms 'n illusie.

Soms 'n projek.

Soms die liggaam.

Soms 'n verhouding.

Soms 'n sekerheid wat ons as onwrikbaar beskou het.

Wat daardie dag so besonders maak, is die feit dat ons dit, byna altyd, eers daarna herken.

Wanneer dit gebeur, lyk dit soos 'n gebeurtenis.

Later verstaan ons dat dit 'n grens was.

Ook ek het my dag gehad.

Meer as een, waarskynlik.

Want die lewe is vrygewig in die uitdeel van breuke.

Dit vra nie die ouderdom nie.

Dit vra nie die rol nie.

Dit vra nie die bankrekening nie.

Dit vra nie die curriculum vitae nie.

Dit klop, en dis al.

Ek onthou 'n presiese gewaarwording.

Nie die pyn nie.

Nie die vrees nie.

Die verrassing.

Die verrassing om te ontdek hoe vinnig die landskap van 'n lewe kan verander.

Een dag lyk alles stabiel.

Die volgende dag word die stabiliteit 'n herinnering.

En jy bevind jou besig om die puin te beskou van iets wat jy as blywend beskou het.

Dit is in daardie oomblik dat jy een van die groot illusies van die bestaan ontdek.

Ons dink dat ons ly om wat ons verloor.

Baie dikwels ly ons om wat ons as ewig geglo het.

Die verlies vernietig 'n gebeurtenis.

Die ontnugtering vernietig 'n oortuiging.

En die oortuigings het diep wortels.

Wanneer iets werklik breek, is die eerste impuls om te herstel.

Dit is menslik.

Ons soek onmiddellik 'n oplossing.

'n Verduideliking.

'n Remedie.

'n Verantwoordelike.

Enigiets om net nie te aanvaar dat sommige dinge nie in die oorspronklike vorm herbou kan word nie.

Ook ek het daardie stryd geveg.

Soos almal.

Die stryd teen die klaarblyklikheid.

Want die klaarblyklikheid is brutaal.

Dit onderhandel nie.

Dit troos nie.

Dit bestaan.

En dis al.

Daar is oomblikke waarin die lewe jou nie die tyd gee om jou voor te berei nie.

Dit stoot jou binne-in die transformasie.

Of jy wil of nie.

Dit is daar dat jy ontdek wie jy is.

Nie wanneer alles werk nie.

Wanneer iets ophou werk.

Nie wanneer jy ontvang nie.

Wanneer jy verloor.

Nie wanneer jy bou nie.

Wanneer jy 'n deel van die konstruksie sien instort.

Baie mense verbeel die veerkragtigheid as 'n heroïese eienskap.

Ek het dit altyd op 'n ander manier gesien.

Die veerkragtigheid is nie krag nie.

Dit is aanpassing.

Die krag sê:

"Ek sal weerstand bied."

Die veerkragtigheid sê:

"Ek sal transformeer."

En die verskil is enorm.

Want sommige storms kan nie oorwin word  
nie.

Hulle kan net deurgegaan word.

In die loop van my lewe het ek mense  
ontmoet wat veel meer as ek verloor het.

Mense wat hele wêrelde sien instort het.

Gesinne.

Gesondheid.

Sekerhede.

Geliefdes.

Deur hulle waar te neem, het ek 'n  
fundamentele les geleer.

Die pyn vernietig nie noodwendig 'n persoon  
nie.

Dikwels vernietig dit die beeld wat daardie  
persoon van homself gehad het.

En dit is 'n baie ander soort vernietiging.

Wanneer die pyn kom, dwing dit ons om  
onsself sonder maskers aan te bied.

Sonder titels.

Sonder rolle.

Sonder beskermings.

Net ons.

En dit wat oorbly.

In die begin maak hierdie blootstelling bang.

Dan word dit 'n vorm van waarheid.

Want uiteindelik hou ons op om toneel te speel.

Ek onthou 'n fase van my lewe waarin alles wat ek as belangrik beskou het gelyktydig gelyk het om te wankel.

Dit was nie 'n enkele krisis nie.

Dit was 'n samevloeiing.

Asof die noodlot besluit het om al die vrae op dieselfde oomblik voor te lê.

Dit was 'n moeilike seisoen.

Maar vandag sou ek dit nie uitwis nie.

Om 'n eenvoudige rede.

Dit het my gewys wat werklik was.

Wanneer 'n huis brand, verloor jy nie net wat vernietig word nie.

Jy ontdek ook wat die vuur weerstaan.

Die krisis het hierdie funksie.

Hulle skei die essensiële van die oorbodige.

Met 'n byna wrede presisie.

Mense wat sentraal gelyk het, word irrelevant.

Mense wat oënskynlik marginaal is, word onmisbaar.

Ambisies wat enorm gelyk het, verloor skielik betekenis.

Klein dingetjies neem 'n onmeetlike waarde aan.

'n Omhelsing.

'n Telefoonoproep.

'n Teenwoordigheid.

'n Opregte woord.

Die lewe herrangskik die prioriteite sonder om ons toestemming te vra.

En miskien is dit reg so.

Want baie van wat ons werklik leer, word uit daardie breuke gebore.

Nie uit die kontinuïteit nie.

Uit die onderbreking.

Wanneer ek terugkyk, besef ek dat die dag waarop alles gebreek het nie ook die dag was waarop alles geëindig het nie.

Dit was die dag waarop iets anders begin het.

Maar hierdie waarheid het ek nie dadelik verstaan nie.

Ek het dit later verstaan.

Veel later.

Toe die puin reeds begin het om fundamente te word.

Toe die wonde reeds begin het om littekens te word.

Toe die vrees plek gemaak het vir die begrip.

Daar bestaan 'n vraag wat die tyd aan elke mens stel.

Vroeër of later.

Dit gaan nie oor die sukses nie.

Dit gaan nie oor die geld nie.

Dit gaan nie oor die aansien nie.

Die vraag is veel eenvoudiger.

"Wat doen jy wanneer iets breek?"

Sommige stop.

Sommige kruip weg.

Sommige gee die wêreld die skuld.

Sommige leer.

Ek het probeer leer.

Nie altyd goed nie.

Nie altyd vinnig nie.

Maar genoeg om een ding te verstaan.

Die breuk is nie die einde van die verhaal nie.

Dit is die einde van die vorige illusie.

En tussen die twee bestaan daar 'n enorme verskil.

Want elke keer wanneer iets breek, word iets ook onthul.

Die karakter.

Die verhoudinge.

Die waarheid.

Die essensiële.

En wanneer die stof uiteindelik gaan lê,  
wanneer die geraas ophou om die lug te vul,  
wanneer die pyn sy mees aggressiewe stem  
verloor, bly daar 'n stille vraag oor.

Nie:

"Waarom het dit gebeur?"

Maar:

"Wie het ek daarna geword?"

Dit is uit daardie vraag dat die volgende  
hoofstuk gebore word.

Want die dag waarop alles gebreek het, het  
nie net iets vernietig nie.

Dit het my gedwing om te ontdek wat staande  
sou bly.